

Nr. 252/1935. Mitr.

Circulară

Cătră Prea Cucernicii Protopopi și Cucernicii Preoți din Eparhia de Dumnezeu păzită a Aradului.

Cu profundă durere a însoțit clerul și poporul Eparhiei Aradului, în ziua de 28 Mai a. c. la lăcașul odihnei de veci, pe iubitul și bunul său părinte duhovnicesc: **Prea Sfinția Sa Episcopul Grigorie.**

Biserica noastră întreagă a pierdut prin moartea prea timpurie a fericitului întru Domnul, un ierarh luminat și devotat înaltei sale misiuni. Pentru râvna și ostenelele lui îi vom păstra o amintire neștearsă și rugăm pe Preamilostivul Dumnezeu să-i hărăzească cununa dreptății.

Rugăm pe Prea Cucernicii Protopop și Cucernicii Preoți ai Eparhiei Aradului ca, până la întregirea scaunului văduvit prin trecerea din această viață a Prea Sfințitului Episcop Grigorie, să urmeze a rosti la toate sfintele liturghii ectenia morților: „Pentru odihna sufletului adormitului robului lui Dumnezeu **Episcopul nostru Grigorie**“ etc.

Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul **Patriarh Miron**, ca Președinte al Congresului Național Bisericesc, a convocat în conformitate cu Legea și Statutul de organizare a Bisericii Autocefale Ortodoxe Române, pe ziua de Marți 15 Octomvrie a. c. **Colegiul electoral** pentru alegerea de Episcop la scaunul văduvit al sfintei și de Dumnezeu păzitei Episcopii a Aradului.

Aducând aceasta la cunoștința Prea Cucernicilor Protopopi și Cucernicilor Preoți ai Eparhiei Aradului, dispunem:

Ca în ziua de 14 Octomvrie a. c. la sărbătoarea Cuvioasei Maicei noastre Paraschiva, după sfânta liturghie, în toate bisericile acelei de Dumnezeu păzite Eparhii a Aradului să se facă slujba Chemării Duhului Sfânt, al căruia ajutor să-L ceară ca lucrarea Colegiului electoral care se va întruni la 15 Octomvrie în București, să fie spre binele sfintei noastre Biserici și spre preamărirea lui Dumnezeu.

Dat în reședința Noastră arhiepiscopescă - mitropolitană din Sibiu, la 2 Octomvrie 1935.

† NICOLAE
arhiepiscop și mitropolit.

Minunile.

Mântuitorul Hristos petrecea cu multă plăcere în orașul său *Capernaum*, fiindcă cetățenii l-au primit cu bucurie și ascultau cu credință învățăturile lui.

Cu bucurie petrecea Iisus atunci, după cum petrece și astăzi în mod nevăzut, în mijlocul acelorora, cari cred în trântul și-l iubesc din inimă.

Nu ne putem deci mira, dacă a fericit chiar acest oraș cu multe semne ale puterii sale dumnezeiești, dacă chiar acolo arată pretenilor săi dovezi despre venirea sa din ceruri. Cu alte cuvinte putem-ne mira dacă a făcut acolo atâtea minuni?

Am exprimat cuvântul minune mult cuprinzător, despre care necredincioșii zilelor noastre nu voesc s'audă bucuros.

De aceea cred, că nu ar fi fără de folos, dacă chiar acum, când se vorbește și se scrie atât de mult despre minuni, ne-am pune întrebarea, în contradicție cu cei ce se îndoiesc, ce se ținem despre minunile lui Hristos?

1. Noi zicem, că minunile sunt fapte sau întâmplări adevărate.

2. Minunile sunt dovezi, că Hristos a fost trimis din ceruri.

Există și suflete mărginite, cari nu-și iau ostăneala să scruteze și să mediteze asupra marilor evenimente extraordinare, și atribuie oricărei întâmplări numirea de minune.

Aceasta o poate face un om fără nici o cultură, dar un cunoscător al tainelor firii judecă mai temeinic.

Nu putem afirma despre tot ceea ce nu înțelegem, că sunt credințe deșarte, dar este chiar o prostie, să nu voim a crede în nici o minune.

Să zice, că minunea este o nimicire a legilor naturii.

Dar dacă este adevărat, că stăpânește un Dumnezeu neschimbat această lume, apoi trebuie aceasta să fie și astăzi atotputernic și legile naturii nu au putut anula Atotputernicia. Pe de altă parte nu este nici vorba de vre-o stîrbire sau nimicire a legilor firii.

Minunile, despre care vorbim sunt numai o biruință momentană acestor legi, prin o altă lege mai înaltă și astfel de biruințe vedem cu ochii noștri în jurul nostru în fiecare zi.

Priviți la o plantă, cum învinge, ca corp organic, legile gravitațiunii și inerției, ale pământului și-și face loc ridicându-se

spre ceriu. Aceasta nu este o anulare, ci o potențare a legilor naturii.

Priviți animalele, cari se ridică mai sus, ca ființe vlefuitoare. Priviți omul, care biruește prin libertatea spiritului său legile organice și animalele din sine, care întrebunțează spre folosul său și după voința sa și puterile naturii. Nici asta nu înseamnă o nimicire, ci o dezvoltare mai perfectă în natură.

Dacă mai adăugăm, că tot în felul acesta li stau Ființei supreme toate legile naturii la îndemână, se împiedică oare prin asta ordinea naturii?

Ni s'ar putea spune, că o intervenție extraordinară a lui Dumnezeu asupra legilor naturale zădărnicește ordinea obicinuitei noastre.

Cine ar mai semăna grâu, dacă se prefac pietrele în pâine? Cine ar cultiva vie, dacă se preface apa în vin? Ce întrebări stupide!

Minuni sunt chiar fapte sau evenimente extraordinare. Acestea sunt numai atunci când se săvârșesc sau se petrec în cazuri extraordinare și pentru scopuri extraordinare, însă afară de aceasta, când rămâne asigurată ordinea și punctualitatea din univers sau natura.

Scopuri extraordinare pretind și mijloace extraordinare. Ce ar fi atotînțelepciunea lui Dumnezeu, dacă nu i-ar sta la dispoziție astfel de mijloace? Ce ar fi Providență dumnezeiască, fără a avea posibilitatea să facă minuni? Întreb, că ce Dumnezeu ar fi, care nu ar putea singur prin puterea voinței sale să provoace un eveniment care trece peste puterile lucrurilor create de el în lume? În loc ca el să fie Dumnezeu, și-ar fi ridicat pe tron natura creiată de El însuși.

De ce să vorbim aici mult de posibilitatea minunilor, dacă ele se întâmplă aievea de fapt înaintea ochilor noștri, așa, că a le nega ar fi totată de mare prostie, ca dacă am nega, că soarele lucește deasupra noastră.

A săvârșit oare Mântuitorul minunile sale într'ascuns? Și nu înaintea ochilor contemporanilor săi? Nu s'a mirat întreg *Capernaum* de vindecarea ologului? N'a fost martor un număr de peste cinci mii de oameni la înmulțirea pâinilor și a peștilor? Nu s'a convins întreg *Ierusalimul* și cu marele sfat împreună, de vindecarea orbului din naștere, pe care mii de oameni îl văzură înainte ca cerșitor, cum la porunca Mântuitorului a primit lumina ochilor? Și câți martori au stat la mormântul lui *Lazăr*, când Iisus l-a sculat din morți? Și ce fel de martori erau, cari văzură minunile lui?

Negustorul acela pe cari i-a scos cu biciul din templu, acel popor, care batjocorea toate învățăturile lui Iisus — acei farisei plini de ură, cari nu puteau uita dojenile lui și pe cari El i-a rușinat prin multele minuni — cu un cuvânt martorii au fost acei dușmani înverșunați, cari căutau toate mijloacele să-l răstignească.

Cum pândeau ei fiecare cuvânt și urmăreau oricare pas alui Iisus.

Credeți însă, că acești dușmani au negat și n'au recunoscut minunile lui? Nu. Ei strigau numai, că Iisus le face cu ajutorul dracilor. Iată încă o dovadă despre adevărul minunilor.

Și astăzi încă mai stau unii la îndolală să creadă în adevărurile istorice, pe cari n'au cutezat să le denege nici chiar inamicii lui Iisus, nici scriitorii iudei sau păgâni ai timpului aceluia?

Mai lute s'ar putea denega, că a trăit odată împăratul August, sau Socrate, că Alexandru a cucerit jumătate lumea, căci toate aceste nu pot produce dovezi mai bune decât aduc minunile lui Hristos.

În fine, dacă nu se mai pot nega evenimentele acele extraordinare, totuși încearcă unii să le explice, cum o face de pildă scriitorul Ludwig și alții...

Ei zic, că Mântuitorul a săvârșit acele fapte mărețe numai cu mijloace naturale, necunoscute până atunci contemporanilor săi, și a înșelat lumea cu aceste.

Ne stă mîntea în loc de astfel de îndrăzneală! Să fie acela, căruia nici dușmanii nu-l putură aduce vină de vre-un păcat, un înșelător? Acela care a fost pilda virtuților, a fost un înșelător?

Atunci nu mai există sub soare nici o virtute, atunci tot ce vedem frumos și nobil e numai înșelăciune și minciună.

Să admitem, că Mântuitorul Hristos s'a folosit de mijloace naturale. Dar ce fel de mijloace rare au fost pe care întreaga știință omenească, pe lângă tot progresul de necrezut, până astăzi le-a putut descoperi sau afla? Ori, cine a descoperit secretul, a porunci furtunii, să tacă și valurile înalte ale mării să se așeze? Ori, cine se poate mândri cu arta de a sătura cu cinci pâini și doi pești cinci mii de oameni? Sau cine vindecă bolnavii cu un singur cuvânt, și cine poruncește morților să-și părăsească mormântul și să înceapă o viață nouă?

În sfârșit s'ateme întrebați, de ce nu se săvârșesc minuni și astăzi, să le vedem cu

ochii? Noi știm că Dumnezeu preamărește și astăzi prin minuni pe aleșii săi. Mergeți la Maglavit.

Dacă lipsesc azi minunile la propoveduirea învățaturii Mântuitorului, cauza zace chiar în noțiunea minunii. Este o lucrare supra naturală — numai pentru un scop extraordinar. Unde avem azi o descoperire nouă? Care ar avea trebuință de o miune?

Nu s'a dat învățătura lui Hristos pentru toate timpurile, până la sfârșitul lumii și nu a fost aceasta adevărată îndestul prin însuși Hristos?

Și dacă s'ar produce minuni astăzi pe pământ sau pe ceriu, oare necredincioșii noștri de azi s'ar întoarce, dacă însuși Hristos n'a convertit pe cel încăpățânați de pe vremea sa?

Ilie Hoctotă

protopop Lt.-Colonel

Moțiune.

Preoțimea ortodoxă română din Archiepiscopia de Alba Iulia și Sibiu întrunită în adunarea generală anuală a Asociației Clerului „Andrei Șaguna” în ziua de 23 Septembrie 1935 în orașul Mediaș, constată cu durere, că prin noile reduceri bugetare i s'a creiat o situație materială insuportabilă.

Având în vedere această tragică situație, preoțimea cere:

1. Legiferarea proiectului de armonizare a salariilor, conform căruia să se acorde preoțimei salarii potrivit cu pregătirea ei. Această lege să fie studiată din timp cu concursul preoțimei și al Erarchiei Bisericești,

2. Până la aducerea legii de armonizare, să se revină asupra reducerilor nedrepte aplicate la salarii cu 1 Aprilie 1935, nefiind nici-o normă în stabilirea venitelor.

3. Ștergerea curbelor speciale a fost o reparare a nedreptății, pentru care preoțimea e recunoscătoare fiind aceasta un drept al ei însă cu regret constatăm, că la o bună parte din preoți cu actuala reducere de 58 la sută din venit, deja se reține mai mult ca cele două curbe speciale, ce le-am primit.

4. Să se acorde leafă și cântăreților din Ardeal, în special celor dela orașe și reședință protopopească, cel puțin la cel cu școală și diplomă, precum și celor din Secuime, unde situația este excepțională.

5. Aplicarea cumulului la toți la fel.

6. Deoarece la păstorire nu există vacanță, mai ales în zilele de deșamăgire morală de azi cu atâtea

curente subverzive, ne întrebăm cine face păstorirea catechizația obligatorie etc...?

Preoților instituți dela 1 Martie 1935, să li se asemneze salariul cuvenit și parochiile vacante să fie întregite și pe viitor în cursul anului bugetar, deoarece leașa preoților decedați acoperă necesitățile de plată a preoților începători.

7. Intrucât absolvenții Academțiilor Teologice din Ardeal au o pregătire egală cu absolvenții Facultăților de Teologie, să li se acorde dreptul de a se prezenta la examenul de capacitate pentru religie prevăzut pentru școlile secundare, așa cum s'a acordat absolvenților Academțiilor gr. cat. din Ardeal.

8. Să se plătească gradațiile restante și curente ale preoților, căci din 1 Ianuarie 1932 până la 1 Aprilie 1934 și din 1 Aprilie 1935 până azi nu s'au plătit, ori gradațiile fac parte integrantă din salariu. Învățătorilor și profesorilor li s'au plătit toate gradațiile. Totodată să se recunoască și preoților 5 gradații, ca și corpului didactic.

9. Să se plătească ajutorul familiar cu prima a lunii următoare, când s'a anunțat cazul, ceea ce azi nu se face, mai mult chiar, nu se plătește nici cu începutul anului bugetar aplicându ne același dreptate ca și corpului didactic.

10. Să nu se scadă valoarea locativă a caselor parohiale, intrucât preoțimea nu primește ca ceilalți funcționari de Stat indemnizații de chirie.

11. Să se acorde noimea la salariu pentru fondul de pensii preoțesc și să se acorde ajutoare văduvelor preotese din Ardeal.

12. Să se respecte arondarea protopopiatelor existente în Mitropolia Ardealului și protopopilor titulari să li se acorde diurna legală.

13. Conform legii din Mon. Of. No. 73 din 1935 prin care învățătorii care facționează timp de 10 ani în județele din Seculime și zona culturală, primesc 50 la sută spor la leașă, gradațiile la 4 ani și lot de cultură de 10 hectare, să se acorde acelaș favor și preoților.

14. Repararea integrală a nedreptăților trecutului în conformitate cu art. 31 din legea cultelor: Numărul sufletelor, averei și a nevoilor reale ale diferitelor culte, fără a le face pendente numai pentru preoțimea de situația bugetului.

15. Să nu se mai deturneze și anuleze sumele prevăzute în buget pentru trebuințele Bisericii ortodoxe, retribuția preoților ei, ca să li se destinații străine și de altă natură.

Preoțimea roagă insistent pe I. P. S. S. Chiriarh, Măritul Congres Bisericesc, onor. Guvern al Țării și în special pe Dl. Ministrul al Cultelor, ca să lea în dreaptă judecată doleanțele preoțimei să le soluționeze după dreptate cât mai urgent, căci umilirea și nedreptățile pe care le îndurăm ani de ani ne dor și jignesc nespus de mult.

Preoțimea ortodoxă română din cuprinsul Secției Sibiu a Asociației Clerului „Andrei Șaguna“ este hotărâtă să-și ducă mai departe lupta pentru câștigarea și apărarea drepturilor ei legale cu toate mijloacele ce-i pot sta la dispoziție.

Președinte,
Indescifrabil

Secretar,
Indescifrabil

Asociația Clerului „Andrei Șaguna“, Sibiu

Nr. 24 | 1935.

Convocare

Potrivit articolului 10 din Statutele Asociației „Andrei Șaguna“ a clerului ortodox român din Mitropolia Brdealului, Aanatului, Crișanei și Maramurășului — având arhieriasca binecuvântare — convocăm al 14-lea congres anual al acestei asociații la Caransebeș pe zilele de 6 și 7 Octomvrie 1935, cu următorul

PROGRAM:

Ziua I Duminică 6 Octomvrie:

Ora 8: Sfânta Liturghie cu predică și Chemarea Duhului Sfânt (catedrala episcopală).

Ora 11.30: Ședința Comitetului central al Asociației (sala de ședințe a Consiliului eparhial).

Ora 13.30: Masă frățească la restaurantul „Pomul verde“.

Ora 16: Ședința de deschidere a congresului: a) Discursul P. C. Prot. Dr. Gh. Ciuhandu, președintele Asociației; b) Salutul reprezentanților autorităților și societăților surori; c) Conferința P. C. Părinte Fl. Codreanu-Arad despre „Greutățile zilei și datoria clerului“.

Ziua II Luni 7 Octomvrie:

Ora 10: A doua ședință a congresului: a) Raportul general despre activitatea Asociației în ultimul an; b) Raportul casierului despre situația financiară a Asociației; c) Reven dicările Bisericii ortodoxe și ale clerului ei, (raportor Prot. V. Nistor, consilier arhiepiscopesc-Sibiu); d) Eventuale propuneri (ele vor fi anunțate în scris Biroulul central până la data de 3 Octomvrie a. c; e) Închiderea congresului.

În restul timpului din cele 2 zile preoții congresiști vor participa la festivitățile organizate de „Frăția Ortodoxă Română“ și „Asociația Învățătorilor bănățeni“, cari își țin congresele la aceeaș dată și în aceeaș localitate.

Ședințele congresului Asociației clerului „Andrei Șaguna” vor avea loc în sala festivă a liceului „Traian Doda” din Caransebeș.

Pentru rețineri de locuințe preoții congresiști se vor adresa pâr. diacon Teodor Roșca (Caransebeș), iar pentru locurile la masa frățască dlui Teodor Dragomir, secretarul general al primăriei orașului

Sibiu, 25 Septembrie 1935.

Prot. Dr. Gh. Ciuhandu   Prof. Nicolae Colan
președinte.   secretar general.

Românii Ortodocși din Banat cer reactivarea Episcopiei din Timișoara

— Să se desființeze episcopia greco-catolică, fără credincioși, dela Lugoj. —

În cele premergătoare s'a accentuat îndeajuns rolul covârșitor național, cultural și bisericesc ce l-ar avea de îndeplinit o episcopie românească în metropola Banatului.

Oice amânare, în rezolvirea acestei probleme, de o capitală importanță pentru Bănățeni, aduce o serioasă diminuare și știrbire a demnității lor și implicit a demnității Românismului în fața streinilor. Căci Episcopia Timișorilor este și o chestiune de demnitate atât bisericească cât și națională.

Și, oricât s'ar trîmbița și nu pe nedrept, că „Banatu-i fruncea”, el — această provincie care este leagănul românismului — a fost într'adevăr „fruncea”, pentru alții, pentru streini, dar pentru proprii lui filii n'a fost — și durere, nici azi nu este — „fruncea”.

Și totuși și pentru adevărații lui filii a fost „fruncea”, dar această „fruncea” s'a manifestat pe planul nefârșitelor nedreptăți. Din acest fel de „fruncea” a răsărit zicala: „Unde-i bine nu-i de mine; unde-i rău acolo-s eu”.

Unde a fost rău — prigoană, asuprire, împilare și nedreptate — Românului bănățean ortodox l-s'a rezervat totdeauna locul de frunte. În schimb, unde a fost bine, mulțumire și îndeajuns, locul de frunte a fost oferit streinului ori românului unlet înstreinat.

Banatul românesc — grănarul României — n'a cerut și nici nu cere ajutoare materiale din partea Statului, sub nici un titlu. Dorința lui nu este de ordin material, ci este o dorință pur spirituală.

Bântuit de atâtea neajunsuri în trecut, eșind totuși biruitor, — Banatul este amenințat azi de germenul disoluției morale și al desagregării sociale, care roade încet dar sigur la temelii lui, amenințându-l cu prăbușirea și pustirea.

Întrebăm: Unde se găsește forța eficientă care

să zăgăzuiască deslănțuirea catastrofelor românismului din Banat? Unde? Toate măsurile luate, de ordin exterior, material, au fost simple și neputincioase.

Statisticile din an în an arată situații tot mai alarmante și mai disperate: „Pier Români bănățeni și locul lor îl ocupă streinii” — este strigătul de desnădejde a acelor cari cu îngrijorare se gândesc la viitorul românismului în Banat.

Natalitatea tot mai scăzută, — moralitatea, avorturile, concubinajul și luxul exorbitant în continuă creștere, — lată tabloul românismului în Banat!

Rețete salvatoare se scriu zilnic — de medicii provocatori de avorturi — dar nimeni nu le urmează, pentru că nici una nu conține elixirul vieții. Pentru că lipsește puterea care să scormonească profunzimile sufletului; care să deștepte conștiința adormită în păcate a poporului ce s'a depărtat de Cel ce conduce toată făptura și de legile Lui sfinte.

Răul de care suferă Banatul fiind de ordin sufletesc, nici îndreptarea și vindecarea lui, nu poate veni decât numai dela un doctor care cunoaște taințele acestui suflet. Este o regulă elementară de igienă că o boală netratată la timp produce moartea.

În vreme ce Românii din celelalte ținuturi, găsesc mângâiere în Biserica condusă de păstori naționali, Bănățenii — în urma actului blestemat de apostasie religioasă și trădare națională din 1700 — au avut de îndurat două juguri de-o-potrivă de apăsătoare: unul bisericesc sârbesc și altul de asuprire maghiară.

Până la 1865 (unii până la 1900), stau sub jurisdicția episcopilor sârbi din Timișoara, cari n'au desinteresat total de sufletul lor. De atunci și până azi au fost împărțiți la episcopii Caransebeșului și Aradului, cu Bihorul împreună, cari fiind prea întinse Episcopii de acolo n'au avut posibilitatea să stăvilească răul ce roade existența acestei provincii.

Aceste lucruri s'au putut petrece sub ochii stăpânirii apuse, care a avut tot interesul să lase să se destrame sufletul românesc din această provincie, care — cu ajutorul neprecupețit al înstrăinaților unleți — trebuia să devină, mai de vreme ori mai târziu, ungurească și catolică.

Dar că nici după 17 ani de stăpânire națională românească nu s'a luat nici o măsură de îndrumare sănătoasă, morală a Românilor timișoreni, faptul ne umple sufletele de îngrijorare. Scuza o știm. Este un cântec vechi: nu sunt bani.

Am demonstrat că pentru o episcopie fără credincioși, cum este cea unletă dela Lugoj, care n'a fost creată pentru a sta în slujba intereselor românismului, se găsesc bani.

Statul român câștigat cu sânge românesc și la nevoie apărât tot numai cu sânge românesc ortodox, găsește suficiente fonduri pentru a întreține în Timișoara o Episcopie romano-catolică germano-maghiară,

cu Consistoriu și Academie teologică; un Vicariat sârbesc cu Consistoriu și un Vicariat uniet și același Stat românesc, n'are banul când e vorba de episcopia românească ortodoxă a Timișorii, de o Episcopie a Bisericii dominante!

Românii bănățeni, au mobilizat toate energiile spre a obține hotărârea forurilor diriguitoare a țării de a reactiva imediat Episcopia Timișorii.

Sub imperiul acestor imperative naționale și bisericesti trebuie văzută și interpretată măreața adunare național-bisericască a Românilor bănățeni ținută în Timișoara, Duminică 22 Septembrie c.

Ca un glas venit din altă lume a răsunit în inimile bănățenilor chemarea la o consfătuire cu privire la problema episcopiei timișorene a prim-președintele de Tribunal din Timișoara Dr. Marta. Tot ce are banatul mai distins și mai bun, s'a adunat Duminică sub bolta sălii festive din palatul Prefecturii județului.

Din vremea marilor români E. Murgu, A. Mocion, V. Babeș, P. Rotariu, I. Țăranu, M. Dreghici și E. Ungurleanu, Banatul n'a cunoscut o astfel de adunare, care ca și cea din sala „Redutei” din 26 Iunie (10 Iulie) 1876, a luat — prin personalitatea participanților — caracterul unei adevărate Adunări naționale a Banatului românesc.

A fost o adevărată minune că fruntașii vieții noastre publice bănățene — pe cari politica de partid n'a făcut decât să-l învrăjbească — Duminică s'au prezentat ca un corp unitar și solidar, ca o adunare de frați adevărați, purtați de aceleași gânduri: reînființarea episcopiei din Timișoara.

Pr. Gh. Cotoșman.

Sfințirea bisericii ort. rom. din Pusta Otlăcii (Ungaria)

Eveniment rar în viața creștinilor ort. rom. din Ungaria. În ziua de 22 Septembrie s'a sfințit biserica ort. rom. din pusta Megyes ctitoria vrednicului și evlaviosului creștin Ștefan Rusu și soția Zenovia Drăgan din Otlaca.

Aceasta sf. biserică a fost zidită în anul 1912 de către numitul ctitor cu suma de 60.000 coroane aur și pusă în slujba sufletelor românești așezate între Kigyos și Medgyes.

Acum a fost pictată de către pictorul Adalbert Mayer din Giula, contribuind la suportarea cheltuielilor, cu sume considerabile nepoții lui Ștefan Rusu frații Maxim și Simeon Drăgan, cari pe lângă frumoasă avere moștenită dela bunicul lor, le revine ca meștenire datoria sfântă de a se îngriji și de ctitoria bunicului lor de sf. biserică și s'o considere ca și pe cea mai de preț moștenire.

Actul Sfințirii l-a săvârșit pr. Zonobie Brădean din Curtici, ca delegat al Sf. Mitropolii; protopop I. Borza din Chitighaz, pr. Oct. Turic din Otlaca. Gheorghe Botău din Ciaba și preotul locului Florian Duma.

S'a remarcat prezența a multor țărani străini veniți din Ciaba, Kigyos și Medgyes, cari făceau neîncăpătoare sf. biserică.

Ne-am despărțit cu toți, cu convingerea, că am făcut un lucru plăcut lui Dumnezeu, și cu o pioasă și plăcută amintire.

Pr. Z. Brădean.

Predică

pentru Duminica XX după Rusalii.

Iubiți ascultători,

Dupăce în Duminica trecută Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ne-a arătat marea milostivire a Tatălui Ceresc față de omenire, îndrumându-ne a urma și noi exemplul Celui Prea Înalt și zicându-ne: „fiți milostivi precum și Tatăl vostru cel din Ceruri milostiv este; în sf. Evanghelle de azi însuși Prea dulcele nostru Mântuitor ne dă cel mai frumos exemplu de îndurare și dragoste, alinând durerea unei mame ce se sbătea în chinuri grozave pentru moartea iubitelui ei fiu.

O văduvă din orașul Nain, pierzându-și unicul ei fiu, cu plângere amară îl petrece la locul de vecinică odihnă. La poarta cetății, convoiul funebru înălținește pe Iisus, înconjurat de apostolii Săi.

Indulșat de disperarea acestei mame nenorocite, cu glasul Său blând Iisus îi zice: „Nu plânge”. Iar mortului îi grăește: „Tiner, ție îți zic scoală-te!”. Și în acel moment mortul a înviat, spre mirarea tuturor, iar Iisus îi redă malcii sale.

Iată că numai prin cuvânt, Iisus face ca viața să se reîntoarcă în corpul peste care moartea pusese stăpânire. Această împrejurare cu învierea fiului văduvei din Nain dovedește odată mai mult adevărul cuvintelor cari ne arată pe Domnul Hristos ca stăpânitor al vieții și al morții, căci Iisus Hristos, acest bun păstor al sufletelor noastre a arătat întotdeauna bunătatea nemărginită față de omenirea păcătoasă, dorind s'o readucă la calea adevărului. Fapta Sa despre care ne vorbește sfânta Evanghelle de azi, este una dintre mărețele fapte pilduitoare prin care voia să arate oamenilor, că legea ce a întemeiat-o în lume nu este o lege vremelnică, ci veșnică. Că aceasta lege nu va fi o lege care să ajute numai lor bucurii, la averi, și atunci când avem alături de noi mulțimea prietenilor, ci în zilele noastre de necazuri de durere, când cu greu ducem amarul acestei vieți. Și atunci, dacă Mântuitorul Iisus se îngrijește atât de mult de fericirea sufletelor noastre, indemnându-ne a-l chema în ziua necazului nostru, și ajutându-ne în nenorocirile noastre, ca pe văduva din sfânta Evanghelle,

suntem noi oare recunoscători, față de darurile binecuvântării Dumnezești ce cu atâta înbelșugare se revarsă asupra noastră? O nu! De multe ori noi nici nu ne aducem aminte de marile binefaceri de cari ne face părtași Tatăl Ceresc, și mai degrabă suntem mulțumitori semenilor noștri, iar împotriva lui Dumnezeu ne răsvrătim. Prea puțin sunt buni și recunoscători! Iată de ce trebuie să sădim în sufletele noastre această floare a recunoștinței, această apă răcoritoare a sufletelor noastre, ce isvorește din cuprinsul sfintei Evanghelii de azi!

Un plugar dintr'un sat se bucura foarte mult că recolta i-a fost bogată. Unul dintre copiii săi a auzit pe tatăl său, cum mulțumește vecinului pentru că i-a ajutat la căratul bucatelor. Deodată zise tatălui său: „Tată tu mulțumești acestui om care ți-a ajutat numai la căratul bucatelor, dar lui Dumnezeu când îi mulțumești pentru că ți-a dat bucate multe”? Și tatăl copilului rămase rușinat, căci nici odată nu mulțumise lui Dumnezeu pentru binefacerile primite! Această rușine a tatălui din istorioară trebuie să cuprindă și sufletele noastre, prea puțin recunoscătoare față de binefacerile lui Dumnezeu.

Văduva din Nain care a dovedit recunoștință față de binefăcătorul ei, trebuie să ne fie și nouă un exemplu de urmat, în viața de toate zilele. Pentru că numai când vom împodobi sufletele noastre, cu mărgăritarele dragostei și ale umilinței, numai, când vom fi pătrunși de duhul mulțumirii și al recunoștinții, vom putea nădăjdui lor împărăția cerurilor, care este gătită celor ce poartă în suflete comoară învățăturilor lui Hristos, Amin! *Hortia Vișoi.*

Ecouri de pe frontul tinerilor școlari

Dela Soc. „Sf. Gheorghe” de pe lângă școala normală de învățători din Arad.

Rândurile ce aștern de data aceasta, în coloanele revistei „Biserica și Școala”, sunt destinate a da un mic imbold, aceluia ce se jertifică pe altarul *Credinței*.

Foloasele aduse de societățile a căror deviză este: *Crucea*, în pătura tinerească, sunt incomensurabile.

O societate dintre acestea, cu caracter moral, în primul rând, dezvoltă sentimentul de admirație față de *Tatăl Ceresc*, iubirea de care trebuie să fim cuprinși toți acei ce suntem frați în Hristos, mila și jertfa pentru Neam și Țară.

În societățile acestea, își poate câștiga credinciosul liniștea sufletească, simțindu-se mai aproape de Dumnezeu Tatăl, simțindu-se fericit.

Căci, oricât am căuta noi să găsim fericirea, în

lucruri nedemne de noi, fii a lui Dumnezeu, niciodată nu vom găsi-o — chiar dacă pe moment ne-am simți fericiți — ar fi numai o înșelăciune a simțurilor noastre, numai o adormire a conștiinței, până la trezire când ne va frământa și munci, nefiind liniștiți, deci nefericiți.

Societatea religioasă-morală, societatea ce are pe Hristos Domnul în frunte, ne oferă tot ce-i nobil, pentru un suflet de creștin.

Pentru înflințarea a cât mai multor societăți religioase și mai ales să se organizeze, pe lângă școli, acesta este imboldul dat de rândurile-mi timide.

Această înfăptuire, cade în sarcina profesorilor de Religie.

Duminecă, 22 Sept. a. c., am avut fericirea să înregistrăm o reconstituire de societate, despre care am vorbit mai sus.

Sub înțeleapta conducere a părintelui profesor de religie Iuliu Hălmăgian, ca președinte de onoare a societății religioasă-morală „Sf. Gheorghe”, de pe lângă școala normală de învățători din Arad, asistat de d. Ioachim Toma, pedagogul școlii, s'a reconstituit comitetul de conducere al societății.

Prin majoritatea voturilor, a fost ales președinte Gh. Ardelean, vice-președinte Oarcea Vasile, secretar, Ștefan Codreș, casier, Dehelean Vasile și controlor, Voiculescu.

După ce comitetul a fost reconstituit, păr. Iuliu Hălmăgian, prin cuvinte expuse cu foarte mult duh, ședința a luat sfârșit.

Cu această ocazie, dorim tuturor aceluia ce fac parte din susnumita societate sau din alte societăți mai ales de pe lângă școli, spor la muncă, credință, iubire, dreptate și adevăr, iar acolo unde încă nu au luat ființă societăți a căror deviză este: *Crucea*, să se înfăptuiască cu un ceas mai din vreme.

Florian Codreș.

Nr. 6333/1935.

Școala de cântăreți.

Se aduce la cunoștință celor interesați că în școala de cântăreți a Eparhiei Aradului se primesc elevi în etate de la 17 ani înainte, absolvenți de cel puțin 4 (patru) clase primare în baza unui examen de primire.

Elevii admiși vor fi găzduiți în camerele disponibile din Alunneul Nou, cu o taxă lunară de 600 — șase sute — lei.

Taxa școlară se stabilește la 100 — una sută — lei anual.

Cererile de admitere vor fi însoțite cu actele justificative și anume:

- 1) Extras d'în matricula botezaților.
- 2) Certificat școlar.
- 3) Certificat de moralitate dela oficiul parohial.
- 4) Certificat medical că e complet săvâtos și apt pentru oficiul de cântăreț bisericesc.

Se observă că Școala de cântăreți se va deschide dacă se vor prezenta candidații în număr suficient.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 26 Septembrie 1935.

Consiliul Eparhial ort. rom.
Arad.

Bibliografie.

Aducem la cunoștință, că lucrarea pâr. *Dr. Gh. Ciuhandu*, „Episcopii Samuil Vulcan și Gherasim Raț” a apărut deja. Are estensiune de XXXII+702 pagini. Se vinde cu prețul de *Lei 500*. Ed tura autorului. Comandele sunt de a se face *direct la autor, cu ramburs ori pelângă depunerea prețului*.

E de prisos să mai laudăm aceasta carte de mare preț istoric-cultural. Ea a fost vestită deja în coloanele noastre.

În câteva zile se începe expedierea la adresele celor cari au comandat anticipativ lucrarea, dând astfel posibilitate autorului de a-și tipări lucrarea.

Acestora, autorul-editor le face înlesnirea, de a le da cartea legată, în condiții convenabile.

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea postului de capelan temporal cu drept de succesiune sistematizat pe lângă parohul *Dimitrie Luțai* cu deciziunea No. 4418-1935 al Ven. Consiliu eparhial ort. rom. din Arad, se publică concurs cu termen de *30 zile* socotite dela prima apariție în org. of. „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

- 1.) Locuința în casa parohială, cu folosința casei vechi
2. Sesiunea preoțească de 30 jug.
3. Birul preoțesc, rescumpărat de com. parohială cu 5 jug.
4. Toate venitele după epitrahil.

Toate venitele acestea capelanul ales le va beneficia în întregime dar va și plăti toate impozitele către Stat, comună, eparhie și protopoplat.

Parohia fiind de cl. I. dela recurenți se cere asemenea calificare.

Alesul capelan va avea datorința de a predica regulat în Sf. biserică, a catehiza elevii dela ambele școa-

le de Stat din localitate și a conduce oficiul parohial.

Reflectanții se vor prezenta în timpul concursului în vîo Duminică ori sărbătoare în Sf. Biserică de a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratoric, având avizul prealabil al protoereului.

Cererile de concurs adresate Consiliului parohial din Fiscut, se vor înalță Oficiului protopopesc ort. rom. din Lipova.

Consiliul parohial.

În înțelegere cu:

1-3

Vasile Grozda
delegat protopopesc.

Consiliul parohial ortodox român Timișoara-Cetate.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștința celor interesați, că în ziua de 16 luna Noembrie 1935, orele 15 se va ține în sala de ședințe a Primăriei Municipiului Timișoara, etaj I, ușa 27, situat în cartierul I. Piața Libertății Nr. 1, licitație publică pentru construirea bisericii ortodoxe române din Timișoara-Cetate.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 88-100 inclusiv din Legea Contabilității Publice, regulamentul O. C. L. și normele publicate în Monitorul Oficial Nr. 127 din 4 Iunie 1931.

Devizul general al lucrărilor este de 37.000.000 lei.

Din acest deviz se scot la licitație lucrări în valoare de 28.000.000 Lei, cuprinzând lucrările de arhitectură proprie zise fără instalații, decorațiuni și mobilier.

Toate persoanele cari vor lua parte la licitație, vor depune pe lângă ofertă și o garanție de 5 la sută asupra valorii ofertelor, iar oferta se va face numai în conformitate cu cactul de sarcini care poate fi văzut în fiecare zi în orele oficioase la oficiul protopopesc ort. român din Timișoara-IV, strada Mircea Vodă Nr. 5.

Consiliul parohial ortodox român din Timișoara-Cetate afișează această publicațiune sub poarta Primăriei Municipiului, la oficiul protopopesc mai sus arătat și se înserează în Monitorul Municipiului, în ziarul „Universul”, în gazeta oficioasă a Eparhiei „Biserica și Școala”, precum și în Monitorul Oficial.

Din ședința consiliului parohial din Timișoara-Cetate, ținută la 25 Septembrie 1935.

Din ședința consiliului parohial din Timișoara-Cetate, ținută la 25 Septembrie 1935.

Dr. Patrachie Țiucra
protopop-președintele
consiliului parohial